достовірну інформацію. На підставі отриманих даних можлива розробка рекомендацій щодо оптимізації ведення управлінського обліку, методології складання управлінської звітності та доопрацювання облікової політики, пропозицій щодо оптимізації діяльності підприємства для досягнення ним поставлених цілей, для планування, контролю над виконанням, організації та оптимізації бізнес-процесів.

НЕОБХІДНІСТЬ ОРГАНІЗАЦІЇ ВНУТРІШНЬОГО АУДИТУ З МЕТОЮ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Свінцова К.Ю., гр. ОА4-1
Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. **І.І. Рагуліна**
Державний біотехнологічний університет

Внутрішній аудит на підприємстві являє собою діяльність, яка спрямована на надання об'єктивних і незалежних консультацій і гарантій для поліпшення діяльності підприємства. Мета внутрішнього аудиту – оцінювати ризики, знаходити способи їх зменшення, а також збільшувати рентабельність бізнес-процесів [1].

Необхідність організації внутрішнього аудиту, продиктована законодавством і вимогами управління. Тому питання ідентифікації та обліку ризиків є досить актуальними.

Внутрішній аудит є необхідним компонентом системи управління на підприємстві, і в цій якості він повинен долати обмежену ревізійну спрямованість на контроль дотримання законодавства, перетворюючись на інструмент управління ризиками і ефективністю діяльності суб'єкта господарювання [2].

Різнопрофільність інформації внутрішнього аудиту, яка використовується для прийняття управлінських рішень, часто інтегрованої з інформацією обліку та звітності, плановими даними, інтерпретованими на стратегічну перспективу, свідчить про різні області внутрішнього аудиту, основні з яких показані в моделі:

- аудит прийняття і реалізації управлінських рішень, у тому числі стратегічних;
- аудит діяльності підприємства (бізнес-процесів);
- аудит якості;
- аудит систем обліку, зовнішньої і внутрішньої звітності;

- аудит оподаткування.

Завдання внутрішнього аудиту в галузі управління ризиками полягає в ідентифікації та оцінки всіх можливих ризиків, що супроводжують діяльність підприємства. Ідентифікувати ризики досить складно і це, в свою чергу, не дає можливості інформувати всіх учасників ринку про ринкову (справедливу) вартість продукції, здійснювати вибір найбільш вигідних в економічному плані варіантів угод на ринках збуту продукції.

Для ідентифікації ризиків, яка будується в більшій мірі на підставі професійного судження фахівця в області внутрішнього аудиту, необхідне розуміння як мінімум двох речей:

1) ситуації, в якій реалізується внутрішній аудит;

2) принципи внутрішнього аудиту, на основі яких формується судження компетентного фахівця.

Взаємодія системи внутрішнього аудиту з іншими службами здійснюється у внутрішньому середовищі, в якому функціонує підприємство, але ця взаємодія піддається впливу зовнішнього середовища, без знання якого неможливо проводити ідентифікацію ризиків.

Процес управління ризиками полягає не тільки в ідентифікації окремих видів ризиків, а й в оцінці ступеня їх вірогідності настання в плановану (прогнозовану) періоді. Крім того, при настанні ризику потрібне вміння оцінити їх наслідки.

Схема інформаційної взаємодії систем в процесі управління ризиками відображає спрямованість інформації, що формується в системах обліку, звітності та внутрішнього аудиту на прийняття ефективних рішень щодо ризиків. Причому діапазон цих рішень досить широкий – від постановки цілей управління ризиками до аналізу ризиків та визначення ефективності методів впливу на ризик, до формування нового знання про ризик.

Всі рішення логічно між собою пов'язані і включають в собі набір конкретних методів.

Розвиток сучасних форм і моделей організації різних видів обліку, формування звітності, їх аудиту обумовлено роллю інформаційного забезпечення управління господарюючими суб'єктами усіх організаційно-правових форм діяльності та галузевої приналежності. Економічна і політична нестабільність, впливає в даний час на розвиток будь-якого підприємництва, висуває нові вимоги до їх управління та достовірності інформації, на основі якої приймаються управлінські рішення.

Інформаційні джерела:

1. Рагуліна І.І. Теоретичні та методологічні аспекти внутрішнього аудиту // Scientific Collection «InterConf», (40): with the Proceedings of the 2nd

International Scientific and Practical Conference «Scientific Community: Interdisciplinary Research» (January 26-28, 2021). Hamburg, Germany: Busse Verlag GmbH, 2021. P. 174–179.

2. Рагуліна І.І. Організація внутрішнього аудиту на підприємстві // Матеріали П'ятої Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції «Управління розвитком соціально-економічних систем». – Харків: ХНТУСГ, 2021. С. 167–170.

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ ОБЛІКОВОЇ ПОЛІТИКИ ПІДПРИЄМСТВА

Скотаренко В.С., Савченко І.П., гр. ОА20-з5м,
Науковий керівник – д-р екон. наук, доц. **М.А. Крутько**
Державний біотехнологічний університет

Значення облікової політики недооцінюється багатьма підприємствами, до розробки облікової політики вони відносяться формально, не вивчають наслідки застосування тих чи інших її елементів.

Організація бухгалтерського обліку на підприємстві є заздалегідь розробленою системою заходів, умов та елементів щодо побудови бухгалтерського обліку. Тому у зв'язку з цим зростає роль облікової політики підприємства, яка складається з урахуванням специфіки роботи підприємства, його структури та інших умов.

Згідно МСБО 8 «Облікові політики, зміни в облікових оцінках та помилки», облікові політики – це конкретні принципи, основи, домовленості, правила та практика, застосовані суб'єктом господарювання при складанні та поданні фінансової звітності [1].

В Законі України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» наводиться таке визначення: облікова політика – сукупність принципів, методів і процедур, що використовуються підприємством для ведення бухгалтерського обліку, складання та подання фінансової звітності [2].

Обрана підприємством сукупність способів ведення бухгалтерського обліку не повинна суперечити законодавчим і нормативним документам, прийнятим на різних рівнях регулювання бухгалтерського обліку в Україні. У той же час кожне підприємство має право на основі аналізу та з урахуванням своїх особливостей самостійно формувати оптимальне поєднання застосовуваних способів ведення бухгалтерського обліку.